

A NAGY KÜZDELEM TÉMÁJA

Miért van szükségünk a Nagy Küzdelem paradigmájára?

I. rész

Írta: Herbert Douglass

Fordító: Kovács László

Lektorok: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

Talán egyik téma sem annyira fontos jelen pillanatban az Adventista Egyházban, mint annak átfogó bemutatása, amit az adventisták "nagy küzdelem témája" alatt értenek.

Mit értünk általában a "nagy küzdelem" alatt? A válaszok sokrétűek:

- 1) A nagy küzdelem a könyvsorozat utolsó könyve.
- 2) A jó és a rossz közötti ellentét, szociológiai, filozófiai és politikai téren.
- 3) Isten és a gonosz erők közötti küzdelem ebben a világban - Jeremiás 25:31.
- 4) Isten és Sátán közötti küzdelem - egy kozmikus konfliktus.
- 5) Minden lélekben zajló küzdelem a világosság és a sötétség, Krisztus és Sátán, az igazság és a tévedés között.

A nagy küzdelem mindezt magába foglalja és még sok mást is. A nagy küzdelem megértése egyre fontosabbá válik az idő múlásával. Teológiai ellipszise megóvta volna egyházunkat a nagyobb teológiai vitáktól, mint például az 1888-as hit általi megigazulás vitájától, az engesztelés vagy Krisztus emberi természetének vitájától, 1955 óta. Más megosztó kérdések, mint például: mi az evangélium, hogyan segítenek a hűségesek Istennek kinyilvánítani álláspontját a nagy küzdelemben, mind-mind megoldódott volna.

A nagy küzdelem témája Ellen White jellegzetes teológiai hozzájárulása. Ő racionalitást és összefüggést adott: 1) teológiai rendszerének; 2) nevelési filozófiájának, amellyel bírt; 3) az élenjáró egészségügyi alapelveknek, valamint gondolkodása más területeinek. Minden teológiai hozzájárulása, hogy következetes és paradoxonmentes legyen, egy szervezőelvre épül. A nagy küzdelem témája új szemüveget kínál, amellyel a bibliai tényekre tekinthetünk. Ellen White egy új paradigmát épített fel, amelyen keresztül dinamikus definíciókkal vizsgálhatunk olyan szavakat, mint a kegyelem, hit, bűn és megigazulás. Miért fontos a nagy küzdelem témája? Mert a reformáció óta minden teológus használta ezeket a szavakat, de radikálisan eltérő definíciókkal, melyek hozzájárultak a kereszténység belső megosztottságához.

Napjainkban az adventista egyház egyik legnagyobb problémája Ellen White írásainak helytelen használata, különösen teológiai kérdésekben. Ellentmondásosan használjuk őt, még ugyanazon kérdésekben is; hogy bizonyítsuk felkészültségünket, kiegyensúlyozott következtetésekkel állunk elő, és aztán feltesszük a kérdést: vajon egyesek miért írták le Ellen White-ot könnyen befolyásolható személynek. Ahelyett, hogy bármilyen teológiai elméletet társítanánk Ellen White-hoz, inkább hallgassuk meg őt, és fedezzük fel paradigmáját! Az általa bemutatott nagy küzdelem témája kiemeli teológiai szervezőelvét.

A nagy küzdelem témája a kulcs, amely megnyitja azt, ami homályos, paradox, ellentmondásos. Ellen White használja a teológiai ellipszist, mint egy ajtót, amely az igazsághoz vezet. Az ellipszisnek két fókusza van. Ha egyiküket eltoljuk helyéről, az ellipszis eltűnik, és az ezen az elven felépült mechanizmusok többé már nem működnek. A gondolkodásban az egyik fókusz hangsúlyozása automatikusan megsemmisíti a másikat. Ennek eredményeként az ellipszis két körre szakad, melyek verbális gránátokat dobálnak egymásra - mint a filozófia és a teológia történelmében a korai időkben, mint az egyházunk történelmében, például az elmúlt 40 évben.

Minden tudományágnak (teológiának, filozófiának, jognak, zenének stb.) két fókusza van, de egyikük sem a teljes igazság. Az emberi szükséglet - egyrészt a hatalom és a rend után (objektivisták), másrészt pedig a szabadság, a fontosság és a megértés után (szubjektivisták) - körvonalazza azt az alapvető struktúrát, hogy az igazság arra való, hogy kielégítsen.

Ellen White mindenféle képzés nélkül lézer precizitással látta, hogy: *„A reform haladása az alapigazság világos megértésén múlik. Miközben veszély leselkedik a szűk látókörű filozófiában és a kemény, hideg ortodoxiában, ugyanakkor a gondok nélküli liberalizmusban is nagy veszély rejlik. Isten törvénye minden tartós reform alapja. Nekünk tisztán és világosan kell bemutatnunk e törvény iránti engedelmesség szükségét. Elveit a nép elé kell tárni, hiszen ezek éppúgy örökkévalóak és mozdíthatatlanok, mint maga Isten. Az első hitehagyás egyik legszánalmasabb következménye az volt, hogy az ember elveszítette azt a képességet, hogy önmagán uralkodjon. Csak amikor visszanyeri ezt a képességét, akkor létezhet egy reális haladás. A test az egyetlen út, amelyen keresztül az értelem és a lélek fejlődik a jellemépítés céljából. Következésképpen a lelkek ellensége a kísértéseit a fizikai képességek csökkentésére és romlására irányítja. Ha itt eredményt ér el, egész lényünket kiszolgáltatjuk a gonosznak. Fizikai természetünk hajlamai biztos pusztuláshoz és halálhoz vezetnek, ha nincsenek egy magasabb rendű hatalom ellenőrzése alatt. Testünket szolgává kell tennünk. Lényünket a magasabb rendű képességeknek kell vezetnie. Szenvedélyeinket akarataink alá kell rendelnünk, akaratainkat pedig Isten uralma alá. Az elme nemes erejének, isteni kegyelemtől megszentelve, uralnia kell az életünket.” (A Nagy Orvos lábnyomán)*

„Az Isten terve az, hogy az egészségügyi reform nagy témája úgy legyen bemutatva, hogy az ember teljesen provokálva érezze magát a kutatásra, mert lehetetlen, hogy férfiak és nők, tele bűnös, egészségromboló, és agyat irritáló szokásokkal, megértsék a szent igazságot, amely megszentel, finomít, felemel, és alkalmassá tesz a mennyei angyalok társaságára a dicsőség országában.” (Bt3)

Figyeljük meg az ellipszis újabb alkalmazását: *"Krisztusról beszélni, de az Ige ne vezessen érzésekhez; és elfogadni a Biblia elméletét a Szerző elfogadása és értékelése nélkül, törvényeskedővé teszi az embereket. De Krisztus és értékes Szava tökéletes összhangban van.” (Manuscript Releases, 20. kötet, 308)*

Az ellipszis elvében az igazság nem úgy létezik, mint két szélsőség közötti egyensúlypont, amelyen keresztül elégedettségünket fejezzük ki, hogy mi egyensúlyban vagyunk. Az igazságot a komponensek egyesítése képviseli oly módon, hogy ha egyik komponens nincs összekötve a másikkal, valami veszélyes történik az ellipszis minden pontjának megértésében. Például: a vizet H₂O-nak mondjuk másképpen kifejezve, de a hidrogén nem fontosabb az oxigénnél. A vegyjel (vagy az ellipszis) minden egyes komponensének megfelelő hangsúlyozása nélkül nem létezhet víz (vagy ellipszis). Egy másik példa a hit általi megigazulás. Nem létezhet, mint bibliai igazság, ha a megigazulás és a megszentelődés nincsenek korrekten definiálva, és nem megfelelő a hozzáállás. A víznél egyéb más dolog csak akkor képződik, ha a hidrogén és az oxigén között nem a megfelelő egyensúly alakul ki.

Mit értünk a Nagy Küzdelem témája alatt?

A nagy küzdelem központi kérdése az, hogy ki tudja a legjobban irányítani az univerzumot, Isten vagy Sátán? Ezt a kérdést meg kell oldani, mielőtt az univerzum örökre biztosítva lesz. Ez az oka annak, hogy a keresztények legfőbb törekvése az, hogy segítsenek "megtisztítani" Isten nevét. A megváltás terve Istenre összpontosul, nem pedig az emberiségre. Isten tekintélyének igazolása sokkal fontosabb, mint a személyes üdvösségünk.

„A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; és nem csupán azért, hogy e kis világ lakói helyesen tekintsenek Isten törvényére. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét. Nagy áldozatának eredményét - hatását más világok értelmes lényeiére, és az emberre - a Megváltó előre látta közvetlenül keresztre feszítése előtt, és így szólt: "Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok." (Ján 12:31,32) Krisztus áldozata az ember megmentéséért nemcsak elérhetővé tette a mennyet az emberek számára, hanem az egész világegyetem előtt igazolva lesz Isten és Fia hozzáállása Sátán lázadásával szemben, és rögzíti Isten törvényének örök érvényűségét, bemutatóva a bűn természetét és következményeit." (PP)

„A megváltási terven keresztül - az ember üdvösségén és a föld megváltásán túl - megmutatkozik egy magasabb cél. Isten jelleme megnyilvánult Krisztusban, ezáltal az egész univerzum előtt az isteni vezetés előnyei nyilvánvalóvá válnak, Sátán vádjai el lesznek utasítva, a bűn természete és következményei eltűnnek, és a törvény állandósága teljesen bebizonyosodik." (ST, 1914. december 22)

E világ bevonásáról - a nagy küzdelem szemszögéből nézve - elmondhatjuk, hogy ez a téma Isten stratégiája, mely által lehetővé teszi, hogy férfiak és nők, akik Lucifer lázadásának csapdájába estek, hűek maradjanak Istenhez. A nagy küzdelem témájának fő üzenete - az evangélium célja - hogy az Isten helyreállítja mindazt, amit a bűn tönkretett; és ez azt jelenti, hogy az újraintegrált lázadó emberek részévé válnak az univerzum örök biztonságának.

*"A Biblia központi témája - ami köré csoportosul minden más téma az egész könyvben - nem más, mint a megváltási terv, azaz Isten képének a helyreállítása az ember lelkében."
(Nevelés)*

Mi a nagy küzdelem elválaszthatatlan ígérete? „Az Édenben elhangzott első reményteljes üzenettől kezdve a Jelenések könyvének utolsó dicsőséges ígérétségig; <<ők látni fogják az Ő orcáját, és az Ő neve homlokukon lesz>> (Jel 22:4), a Biblia minden könyve és annak minden fejezete ennek a csodálatos témának a kibontakozása - az ember felemelése - Isten hatalma, <<aki diadalmat ad nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!>> (1Kor 15:57).” (Nevelés)

Sőt, hogyan válik a nagy küzdelem témája ismeretelméleti eszközzé? „Aki ezt a témát választja tanulmánya tárgyául, az elé végtelen tér tárul. Nála van a kulcs, amellyel Isten Igéjének egész kincstárát nyitja ki.” (Nevelés)

A téma kulcsszavai a "szabadság" és a "helyreállítás". A Nagy Küzdelem témája e két szóra épül. Az örök evangélium kulcsszavai: a „megbocsátás”, ami „helyreállításhoz” vezet - a kettőjük közti kapcsolat jobban megérthető az evangélium-ellipszis keretén belül.

„Krisztus vallása többet jelent, mint a bűnök bocsánata; a bűneink eltávolítását jelenti, és az így keletkezett űr betöltését a Szentlélek kegyelmével. Krisztus vallása az éntől megüresített szívet jelenti. [...] A dicsőség, a teljesség és az evangélium tervének bevégzése az életben valósul meg.” (Krisztus példázatai)

„Jézus halálának nem egyedüli eredménye a bűnbocsánat. Nemcsak azért hozta a végtelen áldozatot, hogy eltávolítsa a bűnt, hanem hogy visszaállítsa, megszépítse, újjáteremtse az ember természetét a romokból, és alkalmassá tegye, hogy megálljon Isten előtt.” (Bt5)

„A megváltás művének célja az volt, hogy helyreállítsa az emberben Isten képmását, visszahelyezze a tökéletes állapotba, amelyben teremtett, támogassa testi, értelmi és lelki erejének fejlődését, hogy megvalósulhasson az isteni cél, melyet az ember teremtésekor kigondolt. Ez a nevelés célja, sőt az élet nagy célja.” (Nevelés)

[Figyeljünk meg, hogy Ellen White milyen könnyedén tér át a teológiáról az oktatás filozófiájára. A nagy küzdelem témája határozza meg, mit mond Ellen White minden olyan témáról, amely férfiak és nők biztonságos megmentésével kapcsolatos.]

A Nagy Küzdelem témája által gazdagított általános kép megértésével jobban értékelhetjük a szentély szolgálatának didaktikai modelljét.

„A szentély tana volt az a kulcs, amely megadta az 1844-es csalódás nyitját. Egy kerek, összefüggő és harmonikus igazságrendszerre derített fényt. Ennek ismeretében világossá vált, hogy Isten irányította a nagy adventmozgalmat. Egyértelmű lett, hogy Isten népének mi volt a szerepe, és az is, mi lesz a további feladata. [...] A szentély világossága megvilágította a múltat, a jelent és a jövőt. ” (GC, 423)

[El kell ismernünk, hogy az üdvösség témájáról szóló sajátos megértésünk (ami az evangélium célja) messze eltér a többi egyházétól a saját korlátozott evangéliumukkal. Annak megértése, hogy Jézus mit tesz most értünk, mint Főpap, kiemeli a nagy küzdelem témájának egy sajátos jellemvonását - az evangélium céljának a „kulcsát”. Szinte minden tanár vagy lelkész, aki az elmúlt száz évben elhagyta az egyházunkat, elvetette Jézus Főpapi szolgálatát. Miért? Mert Krisztus Főpapi szerepe, az 1844-es év és az azt követő események jelentősége nem egyezett az evangéliumról szóló korlátozott megértésükkel. Amikor Krisztus Megváltó munkájára gondolnak, csak az egyik fókuszot látják - az áldozat fókuszát. Nem látják az igazság ellipszisének másik fókuszát - a Mindenható közbenjáró szerepét. (GC, 488) Elutasítják ezt a szerepet, mert a korlátozott evangéliumukon keresztül nem látják a jellem átalakításának szükségességét.]

A Nagy Küzdelem témája a Biblia "nagy központi témája", amely magába foglalja az összes fontos kérdést a teológia minden területéről.

„A Biblia önmagát magyarázza. A Szentírást a Szentírással kell összevetni. A diáknak meg kell tanulnia, hogy a Bibliát összefüggő egészként szemlélje, és meglássa a részek közötti kapcsolatot. Ismerje meg a Szentírás (1) hatalmas központi témáját, (2) az Isten eredeti célját a világgal, (3) a nagy küzdelem kezdetét és a megváltás művét! Meg kell értenie (4) a két elv természetét, amely egymással verseng az elsőbbségért, és meg kell tanulnia, (5) miként ismerje fel azok működését a történelem és a próféciák leírásaiból egészen a kiteljesedésig. Látnia kell, (6) hogy ez a küzdelem része az emberi élet minden szakaszának; hogy élete minden körülményében hogyan nyilvánul meg az egyik a két antagonist elv közül, és hogy akarja, vagy sem, (7) már most eldönti, kinek az oldalára áll ebben a küzdelemben.”
(Nevelés)

A Biblia nagy központi témája még a bibliatudóst is megmenti a korlátozott összpontosítás zsarnokságától. A Biblia tanulmányozása inspiráló és érdekes lehet, de ha nem a nagy küzdelem téma perspektíváján keresztül olvassuk, akkor sok igazság rejtve és elszigetelve marad.

Nem számít, ha valaki jártas a bibliai nyelvekben, a régészetben, az ezekről szóló könyvek tanulmányozásában, vagy a próféta értelmezésben, de "amikor a Biblia nagy központi gondolatán keresztül szemléljük, akkor összehasonlíthatatlanul nagyobb horizonton tárulnak eléink, végtelenül nagyobb értékkel. E gondolat fényében nézve minden témának új értelme van." (Nevelés)

A nagy küzdelem témája egy különálló adventista oktatási filozófiának az elemeit foglalja magába, valamint egy összefüggő adventista teológiai keretet is.

"Ahhoz, hogy megértsük, mit foglal magába az oktatási munka, figyelembe kell vennünk az ember természetét, és azt a célt, amelyre a teremtésekor törekedett Isten. Ugyanakkor figyelembe kell vennünk az ember állapotában bekövetkezett változásokat is azzal, hogy

megismerte a gonoszt, és Isten azon tervét, hogy még e feltételek mellett is elérje az emberi faj nevelésének dicsőséges célját.” (Nevelés)

[Figyeljük meg újra, hogy Ellen White miként gondolja az üdvösség átfogó képét! A nagy küzdelem témája elsősorban Isten igazolására irányul - ugyanennek az iránynak kellene motiválnia az életünket is, hogy elménk elsősorban az Ő becsületével foglalkozzon, nem pedig a személyes üdvösségről szóló egocentrikus aggodalommal. Más szavakkal, a szemeinkkel követnünk kell, hogy Isten hogyan viszi véghez a nagy küzdelmet a Szentek Szentjében Jézuson keresztül, a Mindenható Közvetítőn keresztül, - felemelve tekintetünket az egocentrikus terheinkről. Az evangélium szélesebb látómezeje homlokterében tartja Jézust, mint Megváltónkat és Példánkat (ellipszis), nem pedig a visszapillantó tükörben, mint egy homlokát ráncoló közlekedési rendőr. Akkor az egocentrikusságunkon túl foglalkozni fogunk azzal, hogy miként tisztelhetjük jobban Istent, - ott ahol a küzdelem koncentrált, ahol Sátán rágalmazza Isten jellemét.]

Sátán fő vádjai, amelyekkel Istent vádolta a mennyben, általában ugyanazok, mint amelyeket férfiak és nők folyton ismételnék. A vádak ismeretében világosabban érthetjük, miért jött Jézus, ahogyan jött, és miért halt meg. Csak a nagy küzdelem témája emel ki minket a hagyományos teológia dobozából, hogy meglássuk az átfogó képet.

Noha nekünk nehéz elhinni, Sátán egyik vádja az volt, hogy Isten önző, hogy Isten egy kozmikus diktátor volt, aki minden lénytől követelte az imádatot és az engedelmességet, de csak önző okokból: *”a nagy küzdelem kezdetétől fogva ő (Sátán) igyekezett bebizonyítani, hogy Isten cselekedeteinek elvei önzőek.” (Nevelés)*

Annak érdekében, hogy tovább is igazolhassa szörnyű vádjait, Sátán úgy mutatta be Istent (és még mindig ezt teszi), mint aki „szigorú és könyörtelen”, bemutatta „egy olyan lénynek, akit főként a merev igazság jellemez; egy szigorú bíró, egy kemény és szigorú hitelező”. (18MR: 331)

Sátán örül, amikor okokat kínál, melyek által intelligens lények kételkednek Istenben „*kételkedjenek Isten akaratában és a hatalmában, hogy Ő megmenthet minket.*” (RH 1890. január 14) Gondolkodjanak úgy, hogy „Isten a gondviselés cselekedetein keresztül rosszat akar nekünk”. Sátán a vallási életet egy *”szomorúsággal teli életnek akarja bemutatni, amely nyomasztónak tűnjön és nagyon nehéznek. Ha pedig a keresztény saját életében ilyen színben mutatja be a vallást, hitetlensége által Sátán csalását támogatja.” (Jézushoz vezető lépések)*

A kezdetektől fogva Sátán azt állította, hogy *„Isten igazságtalan, hogy törvénye hibás, és hogy a világegyetem érdekében a törvényt meg kell változtatni.”* (Pátriárkák és próféták) Ahogy az várható is volt, Sátán bizonygatta, hogy Isten *„a bűn, a szenvedés és a halál szerzője.”* (Pátriárkák és próféták)

„A tisztaság és az igazság bemocskolásának egyik legsikeresebb eleme” Sátánnak az a képessége volt, hogy a keresztények félreértsék a megszentelődés természetét. Ez az egyik legfőbb megtévesztése: „A szentség hamisítványa, a hamis megszentelődés ma is megtéveszti az embereket. Különböző formákban, de a Luther korában megmutatkozó szellem nyilvánul meg, eltérítve az elmét a Szentírástól, rászedve az embereket, hogy inkább saját érzéseiket és benyomásaikat kövessék, mint Isten törvénye iránti engedelmisséget.” (A korszakok nyomában)

A vád részeként, mely szerint a teremtett lények nem rendelkeznek valódi szabadsággal, és válaszként Isten hűséges hívására, Sátán kijelentette, hogy *„az önmegtágadás nem volt Istenre jellemző, ezért nem fontos az emberi család számára sem.”* [Természetesen Krisztus élete és halála „örökre megtörte Sátán vádló hatalmát a világegyetem előtt.] (1SM 341)

Valószínűleg az egyik legelképezetőbb vád - amellyel Sátán megvádolta Isten jellemét és uralkodását - azóta hallatszik, amióta az emberek elkezdtek mondani: "Ha Isten tényleg igaz és jó, akkor nem engedte volna meg az embernek, hogy megszegje a törvényét, vétkezzen, és ezáltal nyomorúságot és halált hozzon". Ez az „Isten ellen lázadó panasz” nem értheti, hogy „ha megfosztaná az embert a választás szabadságától, akkor „*elrabolná tőle azt az előjogát, hogy értelmes lényként éljen, és pusztán gépies teremtménnyé válna.*” (PP) Egy másik vád, amellyel Sátán az évezredek során az embereket elfogadására kényszerítette az volt, hogy a teremtett lények nem tudják megtartani Isten törvényét, ezáltal pedig igazságtalansággal vádolta a Törvényadót az intelligens lényekkel szemben.

„A nagy küzdelem kezdetén Sátán kijelentette, hogy Isten törvényét nem lehet megtartani, hogy az igazság összegegyeztetetlen az irgalommal, és ha a törvényt megszegnék, akkor a bűnösnek lehetetlen lenne megbocsátani. Minden bűnnek meg kell kapnia a büntetését, mondta Sátán, és ha Isten elengedné a bűn büntetését, akkor nem lehetne az igazság és igazságosság Istene. Mikor az emberek megszegték Isten törvényét, és semmibe vették Akaratát, akkor Sátán ujjongott. Bebizonyosodott - jelentette ki Sátán -, hogy a törvénynek nem lehet engedelmeskedni, és az embereknek nem lehet megbocsátani.” (Jézus élete)

Isten két „laboratóriuma”, amely által közölni kívánta mondanivalóját a nagy küzdelemben a következő volt: 1) az emberiség teremtése 2) Jézus megtestesülése.

Az emberiség teremtése - Feltesszük a kérdést: A teremtésnek ez az "új és elkülönített társadalma" miért lett Isten válaszában egy része Sátán vádjaira? Ellen White azt írta, hogy az emberiség teremtésével Isten egyik célja az volt, hogy *„...minél tovább él az ember, annál pontosabban tükrözze vissza Teremtőjének dicsőségét. [...] Örök korszakokon át a tudás újabb és újabb kincseit meríthette volna ki, a boldogság friss forrásait fedezhette volna fel, és egyre tisztább képe lett volna Isten bölcsességéről, hatalmáról és szeretetéről. Egyre tökéletesebben tölthette volna be teremtésének célját, egyre pontosabban tükrözhetné volna Teremtőjének dicsőségét.” (Nevelés)*

Ezenkívül Isten terve volt, hogy az emberi faj fejlődése során "a vele való együttműködés által véget vessünk a szenvedésnek." (Nevelés) [E gondolat hallatán azt a kérdést kellene

feltennünk magunkban: hogyan segítünk Istennek véget vetni ennek a szenvedésnek? Vagy megakadályozzuk Istent, hogy mindezt hamar véghezvigye?]

Hasznos feltenni a kérdést: hogyan lehetséges, hogy a férfiak és nők megteremtése képviseljen egy "új és elkülönített társadalmat" az univerzumban? Mit jelentsen az, hogy az „Isten képmására és hasonlóságára” teremtett férfiak és nők tankönyvvé válnak a világegyetem számára, feltárva mennyire őszinte, megbízható és szerető Isten és az Ő alapelvei?

Kezdhetjük azzal a kérdéssel, hogy Isten miért teremtett férfiakat és nőket a szaporodás felelősségével. Lehetséges, hogy férfiak és nők a házasság és család révén mutassanak be egy olyan képet az Isten jelleméről, amelyet az angyalok nem tudnak bemutatni? Van-e jelzés a szülők szeretetében a gyermekeik iránt - különösen, amikor nem engedelmessé válnak? Figyeljétek a szülők fájdalmát, amikor a gyermekek és a serdülők „nemet” mondanak, a szülők fájdalmát, amikor ők csak szilárd érveket, türelmet és szeretetet kínálnak! Nézzétek a szülőket, akik különböző módon próbálnak segíteni gyermekeik "növekedésében". Ezután eszedbe jut, hogyan viszonyul Isten hozzánk? Vajon nincs valami lényeges ebben az „új és elkülönített társadalomban” a szülői szeretet és a türelem szempontjából - ebben a szülőkből és gyermekekből álló emberi laboratóriumban - amely egyébként a világegyetemben sehol se lenne érzékelhető?

A családi kapcsolatokon kívül a föld más részei is megvilágítják Isten uralmát. Ez a bolygó sok nemes tervet látott (de nem csak) a közjó érdekében - városrészekben, a nagyobb közösségekben és a nagy területeken élő nemzetekben. A szabadság és rend: hogyan lehet a legjobban elérni az egyensúlyt e kettő között? Az évszázadok során az egész világegyetem egyre világosabban látta, hogy Sátán kormányzásának elvei önpusztító rendszereket hoznak létre az otthonokban, városokban és nemzetekben.

A totalitárius diktatúrák vagy az anarchikus demokráciák fájdalmas tapasztalatai bizonyítják, hogy Sátán téves abban, ahogyan látja az univerzum vezetését. Amikor néha olyan csoportokat találunk, amelyek megpróbálnak a keresztény alapelvek által szabályozott törvény szerint élni, akkor az univerzum - talán csak részben - látja, mennyire bölcs lehet Isten uralma.

Bizonyára Isten kockázatot vállalt, amikor a jövőjét erre a kis „új és elkülönített ember társadalomra” helyezte, amely ugyanolyan könnyen lázadhatott, mint ahogy a fényes és intelligens angyalok egyharmada! Mennyi ideig tart még, amíg az univerzum látja Isten tervének a beteljesedését az „új és elkülönített emberi társadalommal”? Egy generáció? Ezer év? Hétezer év? Egymillió év?

Végeredményben Isten elég világossá tette, hogy kormányzása, jelleme nem fogja, és nem tudja kötelezni intelligens teremtményeit a tiszteletre és a hűségre. Isten az Ő dicsőségére teremtette az embert (Ézs 43:7), és nem lett volna semmilyen dicsőség (azaz jellemének

visszatükrözése), vagy öröm a Vele való kapcsolat, ha az emberek robotok vagy bábuk lettek volna. (Lásd Krisztushoz vezető út.)

Krisztus megtestesülése - Jézus küldetésének két jellemzője: 1) eljött, hogy elmondja nekünk, milyen az Isten valójában, nem olyan, mint ahogy Sátán bemutatta Őt, 2) eljött, hogy elmondja nekünk, milyenek legyenek a férfiak és a nők.

1) Ő a kezdetek kezdetétől létezik, Ő minden dolog Teremtője (Jn 1:1-3, Kol 1:15-17). Isten-ember lett Ő, tükrözve Isten dicsőségét az életén és cselekedetein keresztül (Zsid 1:1-3). Jézus magáról mondta: „Aki engem látott, látta az Atyát” (Ján 14:9); hogy bárki elfogadja Őt Megváltónak, örök élete legyen (Ján 17:3). Ő elmondta Pilátusnak, hogy miért jött erre a földre: "bizonyoságot tenni az igazságról" (Ján 18:37).

"Az egyetlen módja annak, hogy igazzá tegye és igaznak megőrizze az embert az volt, hogy lássák Őt, és egy legyen velük. Annak érdekében, hogy az emberek üdvösséget kapjanak, Ő közvetlenül az emberhez jött, és részese lett a természetének. Az Atya megnyilvánult a Fiúban, mint olyan lény, aki teljesen eltér Sátán leírásától." (Signs of the Times, 1890. január 20)

[Ezt a bekezdést gyakran el kell olvasni, és újra elolvasni, mert ebben a néhány szóban megtaláljuk a racionalitását annak, amit a teológusok "megigazulásnak" és "megszentelődésnek" hívnak. Egyetlen út, mely által megigazulhatunk (vagyis igaznak tekintenek), és megszentelődhetünk (vagyis igazak maradunk), ha szem előtt tartjuk az okot, amiért Jézus eljött erre a földre. Vegyük észre az igazság ellipsziséjét!]

2) Jézus azért jött, hogy a Nagy Tanító legyen, és mi a diákjai legyünk. „A nagy Tanító nem csak azért jött el a világunkba, hogy bűnért való engesztelő áldozat legyen, hanem, hogy tanítson az előírások és a gyakorlat által.” Mit tanított? „Eljött, hogy megmutassa az embernek, hogyan tarthatja meg a törvényt az emberi természetben, így az embernek nem lehet egyetlenegy mentsége sem, ha mégis saját, romlott elgondolását követi. Látjuk Krisztus engedelmisségét. Élete büntelen volt. Élethosszig tartó engedelmissége feddést jelent az engedetlen emberiségnek.

Krisztus engedelmisségére nem úgy kell tekintenünk, mint amely különbözik attól az engedelmisségtől, amit tőlünk-mindnyájunktól elvár. Krisztus megmutatta, hogy az egész emberiség engedelmeskedhet Isten törvényeinek.” (Szemelvények 3) Milyen tanár, és milyen tanterv!

Hogyan dolgozott Jézus, betömve Sátán száját?

Jézus megsemmisítette Sátán vádjait, mely szerint Isten igazságtalan volt, amikor olyan törvényeket adott, amelyeket a teremtett lények nem tudnak megtartani.

„Sátán azt állította, hogy az ember képtelen engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Az igaz, hogy saját erőnkől nem tudunk engedelmeskedni. Krisztus azonban eljött emberi

testben - minden tekintetben (Zsid 2:14-17) - és tökéletes engedelmisségével bebizonyította, hogy az emberi természet az isteni természettel egyesülve a törvény minden egyes előírásának engedelmeskedni tud.” (Krisztus példázata)

Hogyan válaszolt Jézus azokra a vádakra, hogy Isten önmegtagadást kér a teremtményeitől, de Ő maga nem gyakorol önzetlenséget a velük való kapcsolatban? Az egész világegyetem látta, hogy halálával válaszolt a felvetett kérdésre, az Atyának és a Fiúnak van elég szeretete az ember iránt, hogy gyakorolják az önmegtagadást és önfeláldozást. Sátán megmutatta hazug és gyilkos jellemét.

De hol volt a válasz arra a vádra, hogy Isten szigorú, kemény és durva?

„Jézus azért jött a földre, hogy eltávolítsa ezt a sötét árnyat, és felfedje a világnak Isten végtelen szeretetét. [...] Ő helyről helyre járt jót tévén, meggyógyítva mindazokat, akiket az ördög gyötört. [...] Magára vette az emberi természetet, hogy így jobban kielégítse az ember igényeit. [...] A néppel való mindennapi kapcsolata közben állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt. Sohasem volt udvariatlan, vagy barátságtalan, sohasem ejtett ki egyetlen kemény, haszontalan szót sem. Az érzékeny léleknek soha sem okozott felesleges fájdalmat. Krisztus nem kritizálta az emberi gyengeséget. [...] elítélte a képmutatást, a hitetlenséget és igazságtalanságot; de ezt is könnyes szemekkel és fájdalmas hangon tette, amikor éles feddéseit mondta el. [...] Élete az önmegtagadás és a mások iránti figyelmes törődés élete volt. [...] Ez Krisztus jelleme, ahogy életében feltárul.” (Krisztushoz vezető út)

Jézus bebizonyította, hogy Isten korrekt volt, amikor kijelentette, hogy a bűnösök meghalnak, és akkor is korrekt volt, amikor elmondta, hogy a bűnnek szörnyű következményei vannak (1.Móz 2:17) (Róma 6:23), - ellentétben azzal a kijelentéssel, hogy „Nem fogtok meghalni”, amit Sátán mondott (1Móz 5: 4).

A mi Urunk élete és halála teljes mértékben teljesítette az igazságszolgáltatást, (amelyet Sátán a nagy küzdelem középpontjává tett), amikor kínálta „az örök életet [...] a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róma 6:23). Élete bemutatta, hogy az Isten korrekt és igazságos Sátán vádjai ellenére, miszerint Isten olyan törvényeket adott, amelyek nem korrektek, és nem megtarthatóak.

Hogyan tette ezt? "Ő bűnné lett értünk" (2Kor 5:21); vagyis átvette a helyünket, azt a helyet, ahová bűneink vezettek volna bennünket, ha nem lehetett volna bűneinket megbocsátani és legyőzni. Ezt a helyet második halálnak, az egyetlen valódi halálnak hívják (Jel 20:13-15). Más szavakkal, Jézus "arra a helyre" lépett, ahová minden bűnös el fog jutni, és ahol az önpusztító bűn elkerülhetetlen következményeit fogják aratni. Más szavakkal, Jézus az egyetlen személy az univerzumban, aki valóban meghalt! (A Biblia nyelvezetében azok, akik most a sírban vannak, alszanak.)

Teológiai kifejezésekkel Pál apostol beszélt Jézus halálának örök következményeiről: "Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul az ő vérében való hit által, hogy megmutassa

igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte, mert Isten hosszútűró, és megjelentette igazságát a mostani időben, hogy igaz legyen ő, és megigazítsa azt, aki hisz Jézusban." (Róma 3:25-26) Ez a szöveg a Szentírás Mount Everestje!

A Gecsemáné kertjében és a kereszten tisztelettel megfigyelhetjük, hogy mit jelent a bűnös halálával való meghalás. Ő megtapasztalta a kertben (nem közvetve) mit jelent „...*elválasztva az Atyjától. Ez a szakadék olyan nagy, olyan sötét és olyan mély volt, hogy az Ő lelke elkezdett reszketni előtte. Ebben a lelki agóniában nem használhatta isteni hatalmát szabadulása érdekében. Emberként kellett elszenvednie az ember bűneinek következményeit. Emberként kellett elviselnie Istennek a bűnnel szemben tanúsított haragját.*” (Jézus élete)

„Nem a halálfélelem nehezedett Rá. Nem a keresztfájdalma és szégyene okozta leírhatatlan kínjait.[...] Szenvedése a bűn gonoszságának tudatából eredt, abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Krisztus látta, hogy milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, és milyenek lesznek azok, akik készek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia; látta az emberek sokaságát elveszni, bár bősz és a segítség és elérhető közelségben.”

„Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte mindnyájunk gonoszságát. A bűnösök közé számláltatott, hogy megválthasson minket a törvény ítéletétől, kárhóztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn miatt rémülettel töltötte el Fiának szívét. Krisztus egész életében az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírét hirdette az elesett világnak. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata, és állandó célja működésének. Témája a legnagyobb bűnös megmentése volt. Most azonban a bűn szörnyű terhe alatt, amely Rá nehezedett, nem láthatta az Atya békességtől sugárzó arcát. Az Atya tekintetének visszavonása a fájdalom legnagyobb órájában, olyan szomorúsággal szúrta át a Megváltó szívét, amelyet ember soha sem érthet meg. Annyira nagy volt ez a kín, hogy alig érezte a fizikai fájdalmat. [...] Krisztus azt a rémületet érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem jár közbe többé a bűnös emberi nemzetségért.”

(Jézus élete)

Ha valaki meg akarja érteni a lélek gyötrelmét, amelyet megérez az, aki meghal a második halállal, az utolsó halállal, nézze meg a haldokló Jézust! Ha valaki meg akarja mérni a bűn terhét, figyelje meg, ahogyan Jézus meghal! Ha valaki meg akarja mérni Isten szeretetének mélységét a föld bolygón lévő lázadó gyermekekért, nézze a haldokló Jézust! Mindebben Jézus megmutatta Isten korrektségét és végső igazságát a teremtett intelligens lényekkel szemben. Az igazságszolgáltatásnak eleget tett, és az irgalom teljes mértékben megmutatkozott.

Milyen kapcsolat van Jézus emberré válásának módja, és annak bizonyítása között, hogy Sátán téved? Jézus emberré lett, és ugyanazzal az elesésnek kockázatával kellett szembe néznie, mint amellyel rendelkezik minden gyermek a születésekor, tudva, hogy „*az életnek küzdelmét kell megvívnia, ugyanúgy, mint az emberiség minden gyermekének, azzal a kockázattal, hogy kudarcot vall, és elveszíti az örökkévalóságot.*” (Jézus élete)

Másképpen: miért kellett Jézusnak "mindenben hasonlóvá lennie testvéreihez"? (Zsid 2:17)

Két okból:

- Mindenben olyan volt, mint mi, hogy ugyanúgy legyen képes szembeszállni Sátánnal, mint ahogy szembeszállhat vele minden emberi lény, és bizonyítsa, hogy Sátán egy hazug! Ugyanolyan erővel rendelkezve, mint a többi ember, Ő bizonyította, hogy az egy életen át tartó engedelmesség lehetséges.
- A szó legmélyebb értelmében Neki hasonlítania kellett a férfiakhoz és nőkhez minden dologban, hogy nagy Főpapunk lehessen, „aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt.” (Zsid 4:20)

Mindezek után nyilvánvaló, hogy a nagy küzdelem témája keretet nyújt Krisztus emberi természetével kapcsolatos kérdések megválaszolásához. Csak annyit kell tenni mindössze, hogy válaszolni kell a kérdésre: miért jött Jézus a földre? A válasz kettős. Elnémítsa Sátánt, ami Isten jellemét érinti, és elnémítsa hazugságait, ami a teremtett lények képességét érinti, hogy megtartsák Isten törvényeit. Ezek a válaszok igazolják Isten korrektségét, és azt a tényt, hogy méltó a bizalomra, méltó azokban a dolgokban, amelyek megzavarták az univerzumot.

Miért van szükségünk a Nagy Küzdelem paradigmájára?

II. RÉSZ

Az engesztelés megértése

A Nagy küzdelem témájának másik "ága", - amely Krisztus emberré válásának okait tisztázza - az engesztelés témájának jobb megértése.

Az Isten jelleméről és céljairól szóló korlátozott gondolatok az engesztelésről szóló korlátozott gondolatokhoz vezetnek. A keresztény történelem folyamán monumentális érvek láttak napvilágot, mert a viták résztvevői nem értették a Nagy küzdelembe bevont dolgokat, főleg azért, mert szűk látókörűen értették az okokat, melyek miatt Krisztus emberré lett, és nem értették az evangélium célját. Ellen White-nak vázolták az „engesztelésről szóló korlátozott gondolatok eredményeit” (2T, 213). A korlátozott gondolatok néhány eredménye a következő:

Krisztus Kálvárián történt szenvedéseinek korlátozott megértése, amelyben az agóniát csupán a fizikai fájdalommal kötik össze.

Korlátozott megértés annak módjáról, ahogyan az Atya részt vett a Kálvária agóniájában; nem értik, hogy Isten „haragja”, amely az Ő jelenlétének visszavonásában jutott kifejezésre, az a bűn büntetésének utolsó zsoldja volt, és nem az igazságszolgáltatás haragjának bosszúállása.

Krisztus engesztelése mélységének korlátozott megértése. Sok keresztény még mindig nem hiszi el, hogy Krisztus minden ember második halálával halt meg. A korlátozott megértést az a feltételezés okozza, hogy Isten szuverenitása csak a különleges választottakat jelölte ki az üdvösségre.

Korlátozott megértés annak módjáról, hogy Krisztus élete és halála együtt szerzett Jézusnak jogot, hogy az emberiség Főpapja legyen.

Korlátozott megértés az „árról”, amelyet Isten "felajánlott" Jézus halálakor (Jn 3:16). Nem ismerik el, hogy Jézus nem vette vissza az összes korábbi előjogát, és hogy Ő valójában „felajánlotta magát” az emberi fajnak, és örökre azonosította Magát vele - Ő mindvégig korlátozott volt térben és időben.

Korlátozott megértés abban, hogy mit „teljesített” Krisztus. Nem azért halt meg, hogy Isten érvénytelenítse törvényét, hanem azért halt meg, hogy a hívők visszatérjenek hűségükhöz, és tartsák meg Isten parancsolatait.

Az "engesztelés" korlátozott megértése abban az értelemben, hogy az engesztelés „nem csak egy intelligens mód, amely által a bűnösnek meg lehetett bocsátani”, hanem „egy isteni gyógymód a bűnathágás kezelésére és a lelki egészség helyreállítására” anélkül, hogy éreznénk, hogy „ez a menny által tervezett út, mely által Krisztus igazsága nemcsak betakar, hanem a szívünkben és a jellemünkben is jelen van.”

Krisztus kiáltása mélységének korlátolt megértése: „Én Istenem, én Istenem, miért [...]? Aki hisz a lélek halhatatlanságának tévedésében, nem értheti azt, hogy Krisztus halálának órája az, amelyet minden bűnös meg fog tapasztalni az ítélet után, a második halálnál. Jézus megérezte a bűnösök agóniáját, akik a végén megértik, hogy mit utasítottak el. Életük örökre véget ér.

A bűn korlátozott megértése. Mivel a legtöbb kereszténynek nincs elképzelése a bűn földre gyakorolt egyetemes hatásáról, és arról, hogy ez hogyan befolyásolja az univerzum jólétét.

A korlátozott megértése annak, hogyan tervezi Isten, hogy az engesztelés által „mindent egy örök biztonságos alapra helyez”, hogy ez a terv magába foglal egy végrehajtó folyamatot a második eljövétel előtt minden valaha élt emberrel szemben, majd egy primus inter pares folyamatot a két feltámadás között a megváltottakkal (János 5:29).

A Nagy küzdelem témája túlmutat a (vagy-vagy) létfontosságú teológiai területek érvein, melyek az évszázadok során megosztották a keresztényeket.

A következő példákban figyeljétek meg az igazság ellipsziséjét, amely két iker igazságot hoz össze ugyanolyan biztosan, mint amikor a hidrogén az oxigénnel egyesül, hogy létre jöjjön a víz. Egyesülés nélkül nem lenne sem víz, sem igazság. Az "engesztelésről" szóló igazság nemcsak a keresztben és a mennyei szentélyben van, csakúgy, mint a víz sem csak a hidrogénben vagy az oxigénben van. [A következőkben leírtak sorrendje nem utal fontossági sorrendre, - mindegyik példa ugyanolyan fontos, mint a másik.]

Krisztus keresztáldozata és a Szentlélek munkája közötti kapcsolat:

"A Szentlélek megújító erőként áradt ki, mert nélküle Krisztus áldozatának nem lett volna haszna. [...] Csak a Lélek az, Aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez." (Jézus élete, 671)

A törvény és az evangélium közötti kapcsolat:

"Senki sem tudja igaz módon bemutatni Isten törvényét az evangélium bemutatása nélkül, vagy az evangéliumot a törvény nélkül. A törvény a testet öltött evangélium, az evangélium pedig a kibontakoztatott törvény. A törvény a gyökér, az evangélium pedig a törvény illatos virága és gyümölcse." (Krisztus példázatai)

Krisztus, mint Megváltó és Krisztus, mint Szuverén közötti kapcsolat:

"Ezt a pontot mindenki elméjében tisztázni kell: Ha Krisztust elfogadjuk Megváltónkként, akkor Vezető minőségében is el kell fogadnunk. Amíg nem ismerjük el Őt Királyként, és ameddig nem engedelmessékedünk parancsolatainak, addig nem lehetünk biztosak, és teljes bizalommal sem lehetünk Krisztusban, mint Üdvözítőnkben. Ily módon bizonyíthatjuk, hogy Isten oldalán döntöttünk. Akkor optimális keretünk lesz a hit gyakorlásához, mert ez egy élő hit. Szeretet által nyilvánul meg." (Hit és cselekedetek)

Az objektív tekintély és a szubjektív felelősség közötti kapcsolat a hit tapasztalatában:

"A Krisztusba, mint a világ Megváltójába vetett hit egy megvilágosított elmét igényel, amit olyan szív vezérel, amely képes felfogni és értékelni a mennyei kincs értékét. Ez a hit elválaszthatatlan a megtéréstől és a jellem átalakulásától. Hinni annyit jelent, mint megtalálni és elfogadni az evangélium kincsét minden kötelességgel együtt, amit megkövetel." (Krisztus példázatai)

Isten munkája és az ember munkája közötti kapcsolat a megmentés folyamatában:

"Ő munkálkodik és együttműködik azokkal az ajándékokkal, amelyeket az embernek adott, és az ember az isteni természet részese lehet, Krisztus munkálkodása által győztes, és örök életet szerezhet. Az Úr nem szándékozik elvégezni azt a munkát, amelyhez erőt adott az embernek, hogy megtegye. Az embernek meg kell tennie a maga részét. Együtt kell működnie Istennel, igát viselve Krisztussal együtt [...] Isten a hatalom, amely mindent irányít. Ő adja az ajándékokat. Az ember elfogadja azokat, és Krisztus kegyelme által cselekszik, aktívan részt vesz benne. [...] Az isteni hatalom egyesülve a munkálkodó emberrel, teljes sikert ér el, mert Krisztus igazsága mindent képes teljesíteni." (Hit és cselekedetek)

A hozzárendelt és a megosztott igazságosság viszonya:

"Egyedüli reményünk Krisztus nekünk tulajdonított igazságában van, amely az Ő Lelke által bennünk és általunk munkálkodik." (Krisztushoz vezető út)

A bűn megbocsátása és az átalakult élet közötti kapcsolat a hiteles kereszténység meghatározásában:

„Krisztus vallása többet jelent, mint a bűnök bocsánata; a bűneink eltávolítását jelenti, és az így keletkezett úr betöltését a Szentlélek kegyelmével. Krisztus vallása az éntől megüresített szívet jelenti. [...] A dicsőség, a teljesség és az evangélium tervének bevégzése az életben valósul meg.” (Krisztus példázata)

A bocsánatkérésről szóló ima és az isteni segítség kéréséről szóló ima közötti kapcsolat, a kísértéssel szembeni megálláshoz:

Ahhoz, hogy megértsük, hogy ez egy egyszerű, és helyesen kifejezett teológia, érthető a nagyközönség számára, figyeljétek Ellen White prédikációját, melyet a svájci Baselben tartott!

"Mindenkori nagy érdeklődéssel figyelt, és az előadás végén felhívást intéztek azokhoz, akik keresztények akartak lenni, és mindazokhoz, akik úgy érezték, hogy nincsen élő kapcsolatuk Istennel, hogy jöjjenek előre, és imáinkat egyesítjük az övéikkel bűnbocsánatért és kegyelemért, hogy ellenállhassanak a kísértésnek.” (HR, 1885. november 3)

Krisztus Áldozat /Meváltó/ és Közvetítő /Főpap/ szerepe közötti kapcsolat:

„Sátán kitalál számtalan tervet az elménk lefoglalásához, hogy ne tudjunk foglalkozni azzal a munkával, amelyet nagyon jól kellene ismernünk. Az ártó gyűlöli a nagy igazságokat, melyek kiemelik az engesztelő áldozatot és az erős Közbenjárót. Sátán tudja, hogy számára minden azon múlik, hogy el tudja-e az emberek figyelmét terelni Jézusról és az Ő igazságról. (A nagy küzdelem)

Az újjászületés és Isten törvénye iránti engedelmesség közötti kapcsolat:

„Az újjászületés által a szív összhangba kerül Istennel és az Ő törvényével. Amikor ez a kategorikus változás bekövetkezik a bűnösben, akkor átmegy a halálból az életre, bűnből a szentségre; a törvény áthágásából és a lázadásból az engedelmességre és hűségre.” (A nagy küzdelem)

A megtérés és a reform közötti kapcsolat:

"A megtérés, amelyben nem látható változás, az nem igazi. Krisztus igazsága nem egy ruha, amely elfedezi a be nem vallott és el nem hagyott bűnöket; hanem egy életelv, amely átalakítja a jellemet és irányítja a viselkedést. A szentség egy teljes átadás Istennek, a szív és az élet teljes alárendelése a menny alapelveinek.” (Jézus élete, lásd még a Pátriárkák és próféták)

Krisztus külső munkája és a Lélek munkája közötti kapcsolat:

"Mindenkinek mondom, aki magáról állítja, hogy Isten fia, soha ne felejtse el ezt a nagy igazságot, nevezetesen azt, hogy bensőnkben szükségünk van Isten Szentlelkére, hogy elnyerjük a mennyet, és Krisztus külső munkájára, hogy jogcímet kapjunk az örök örökségre."
(Bizonyágtételek a pásztoroknak)

A hit és a cselekedetek közötti kapcsolat:

„Ábrahám hite azonban cselekedetei által nyilvánult meg. [...] Sokan nem értik a hit és a cselekedetek közötti kapcsolatot. Azt mondják: <<Csak higgyetek Krisztusban, és nincs mitől félnetek. Nem kell aggódnodok, amiért nem tartjátok meg a törvényt.>> De az igaz hit engedelmisségben nyilvánul meg.” (Pátriárkák és próféták)

A Krisztusba vetett hit és a Benne való maradás közötti kapcsolat:

„ [...]A bűnök megbocsátásához nem elegendő, hogy a bűnös higgyen Krisztusban; hanem hit és engedelmisség által Benne kell maradnia.” (Pátriárkák és próféták)

Krisztus bűnbocsátó ingyen ajándéka és a keresztyén jellem fejlődéséhez biztosított tulajdonságok ingyen ajándéka közötti kapcsolat:

"Élete kezekedik az emberek életéért. Ilyen módon Isten kegyelme által megbocsátatnak a múltbeli bűneik. Sőt! Krisztus ugyanis átítatja az embereket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelki erővel és szépséggel ruházza fel az embereket. Ilyen módon a törvény által megkövetelt valódi igazság valósul meg a hívőben, aki hisz Krisztusban. „... hogy igaz legyen ő, és megigazítsa azt, aki hisz Jézusban" (Róma 3:26). (Jézus élete, 762)

Az 1888-as Generál Konferencia esettanulmányt biztosít számunkra a nagy küzdelem és az igazság ellipszise monumentális hozzájárulásához, a hit általi megigazuláshoz, a Hetednap Adventista Egyház jövőjére nézve.

Ellen White megértette az összképet, ezért képes volt elkerülni az objektivizmust (a doktrinális korrektség túlzott hangsúlyozását) és a szubjektivizmust (az érzelem és az emberi autonómia túlzott hangsúlyozását), melyek uralták a XIX. században a hagyományos teológiát, és amelyek felszínre kerültek az 1888-as Generál Konferencián. Figyeljük meg, Ellen White hogyan használja magától értetődő módon az ellipszist!

"Míg az emberek egy csoportja (a szubjektivisták) eltorzítják a hit általi megigazulás tanítását, és elhanyagolják Isten Igéjében bemutatott feltételeknek való megfelelést - „ha szerettek engem, az én parancsolataimat megtartsátok” -, ugyanolyan nagy hibát követnek el azok (az objektivisták), akik azt gondolják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, de ellenállnak az értékes fénysugaraknak - számukra újjak, - melyek a Golgotai keresztről tükröződnek. Az első kategóriába tartozók (szubjektivisták) nem értik

azokat a csodálatos dolgokat, amelyeket Isten törvénye tartalmaz azok számára, akik teljesítik az Ő szavát. A többiek (az objektivisták) kritizálják a semmiségeket, és elhanyagolják a fontosabb dolgokat, Isten irgalmát és szeretetét. Sokan sokat veszítettek azért, mert nem nyitották ki szemüket Isten törvénye csodálatos dolgainak felismerésére. Egyrészt a vallás emberei (szubjektivisták) általában elválasztották az evangéliumot a törvénytől, miközben mi (objektivisták) másrészt szinte ugyanazt tettük, de egy másik szempontból. Nem mutattuk be az embereknek Krisztus igazságát, és a nagy megváltási terv teljes jelentőségét. Kívül hagytuk Krisztust, és félre tettük páratlan Szeretetét, elméletekbe és érvelésekbe mélyedtünk bele, és csak érvek alapján prédikáltunk.” (Hit és cselekedet)

Ellen White összefoglalta az alapvető üzenetet, melyet ő, A.T. Jones és E.J Waggoner hangsúlyoztak:

"Az Úr, az Ő nagy kegyelmében egy üzenetet küldött népének Waggoner és Jones testvérek által. Ez a téma hangsúlyosabban a világ elé hozza a magasságos Megváltót, és a világ bűneiért elszenvedett áldozatát. Az üzenet bemutatja Jézus hit általi megigazolását a Kezesben, és hívja az embereket, hogy elfogadják Krisztus igazságát, amely az Isten parancsolatainak engedelmségében nyilvánul meg. Sokan szem elől tévesztették Jézust, ezért szükséges, hogy tekintetük az Isten személyére irányuljon, az Ő érdemeire, és az emberi család iránti változhatatlan szeretetére.

Minden hatalom neki adatott, hogy gazdag ajándékokat osszon az embereknek, a segítség nélkül maradt emberiségnek, részesítve az Ő igazságának megfizethetetlen ajándékában. Isten parancsolata szerint ezt az üzenetet kell hirdetni az egész világon. Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet a Szentlélek kitöltetése kísér, és hangos szóval hirdettetik." (Bt a prédikátoroknak)

[Ismét figyeljük meg az ellipszis magától értetődő használatát.]

Az 1890-ben Battle Creek-ben tartott lelkipásztori értekezleteken – kevesebb, mint egy évvel a Minneapolis-i Konferencia után - a harcok még hevesen folytak. (Sokak számára a kérdések soha sem oldódtak meg - ők rejtetten működtek.) Ellen White megírta a 36-os Kéziratát (1890) [1], amelyben a következőket írta:

"Ezt a pontot mindenki elméjében tisztázni kell: Ha elfogadjuk Krisztust Megváltónkként, akkor Vezetőnként is el kell fogadnunk. Amíg nem ismerjük el Őt Királyként, és ameddig nem engedelmessé válnunk parancsolatainak, addig nem lehetünk teljes bizalommal Krisztusban, mint Üdvözítőnkben. Ily módon bizonyíthatjuk, hogy Isten oldalán döntöttünk. Akkor optimális keretünk lesz a hit gyakorlásához, mert ez egy élő hit. Szeretet által nyilvánul meg.” (Hit és cselekedetek)

[Lásd ismét az ellipszis implicit használatát.]

Ellen White túllépett a két tábor félelmén, világosan kiemelve, hogy az örök evangélium a törvény és a kegyelem, a megbocsátás és a hatalom, a megbocsátás és a helyreállítás közötti

egyesülés. Az ellentétek helyett „vagy/vagy”, amelyek megfertőzték az ókori filozófiát és teológiát, Ellen White bevezette a szent „is-t.” Nem lett volna képes ezt annyira egyszerűen megtenni, ha nem értette volna a nagy küzdelem témájának átfogó képét. Más szavakkal, ha 1888-ban nem értette volna az evangélium teljességét és a megváltási terv célját, akkor ő egy reménytelen megfigyelő lett volna, és soha nem írta volna meg „A nagy küzdelem” sorozatot úgy, ahogy megírta.

A nagy küzdelem témája magában foglal egy olyan összekapcsolt doktrinális fűrtöt, amelyre gyakran úgy tekintenek, mint amely külön van egymástól, mintha valaki inkább egy nyakék gyöngyeit látná meg, mint az egymással összekötött, fejlődésben lévő tölgyfa ágait. Egy másik esettanulmány az eszkatológia.

Egyik egyház sem tekint úgy a második eljövételre, mint a Hetednap Adventista Egyház. Hogyhogy? Az eltérő adventista nézet két gondolati „fűrtből” áll, amelyek „kölcsonösen támogatják egymást”, és magukba foglalják az ember halhatatlanságát a *premillenista* történelmi eszkatológiában, az egészségügyi reform üzenetét, a prófétaság ajándékát, a hangos kiáltás és a késői eső szimbólumát, a hetedik nap Szombatját; Krisztus, mint Közbenjáró munkájának befejezését, stb.

A bibliai fogalmak e csoportja ma Ellen White írásainak köszönhetően létezik. De ezek csak egymástól független hitpontokként léteznek, ha nem úgy tekintenek rájuk, mint összekapcsolt, integrált, elválaszthatatlan dolgok, beleolvadva a nagy küzdelem témájába.

Az utolsó napok eseményeiről szóló bármely koncepció, mely ezt a különleges „fűrtöt” alkotja, kiemeli a nagy küzdelem témáját. Amikor az evangélium célja és a megváltás terve világosan előtérbe van helyezve, akkor a „fűrtnek” mindegyik koncepcióját egymással összefüggőnek és egymástól elválaszthatatlannak látják.

Például: Az evangélium célja a helyreállítás (Nevelés 125 old.), egy nép felkészítése arra, hogy találkozzon az Úrral, és hogy ez a nép biztonságos legyen a menny számára. A megszentelődés tehát egy nagyon fontos összetevő az utolsó napok „fűrtjében”.

A jellem átalakulása koncepció kölcsönhatásban van az adventista egészségügyi üzenettel - és nem csak azért, hogy tíz évvel többet éljünk, hanem felkészíti az elmét megkülönböztetni a jót a rossztól gyorsabban, mint szokás, hogy az igazság a belsőkben lakjon (egészen a neuronokig beágyazva), ekképpen az elme soha ne érezzen ingeret, hogy nemet mondjon Istennek.

A jellem átalakulásának koncepciója kölcsönhatásban van a "késői eső" és a "hangos kiáltás" koncepciójával - Isten addig vár, amíg olyan gyermekei lesznek, akikben megbízhat, és olyan emberek, akik nem fognak szégyent hozni Rá.

A jellemátalakulás koncepciója kölcsönhatásban van az evangélium hirdetésével az egész világon (Máté 24:14). A Jelenések 14:12-ben bemutatott csoport élő tanúja lesz az

örökkévaló evangéliumnak, amelyet sokáig korlátozottan definiáltak (azok, akik meghamisítják az üdvösség ellipsziséjét, és átváltoztatják a hitet egy érzelmi tapasztalatra vagy egy mentális állapotra).

Ennek a dinamikus fogalomkötegnek magába kell foglalnia az összeset - egymástól elválasztva terméktelenek. Az egy évszázaddal ezelőtti hangsúlyozás egy logikai kihívássá nőtt: A hetednapos adventista üzenet elsősorban az emberek felkészítésével foglalkozik a menny számára, valamint a halálra való felkészítéssel.

Ellen White jó néhány esetben sokkal kifejezőbb az evangélium céljának feltárásában a végidő eszkatológiájának megértése által. Íme egy példa:

"Amikor Ő eljön, nem azért jön, hogy megtisztítson bűneinktől és eltávolítsa a jellemhibáinkat, vagy hogy meggyógyítsa temperamentumunk és természetünk gyengeségeit. Ha azonban megteszi értünk, akkor eljövele előtt kell megtennie. [...] Azok, akik szentségben és becsületben őrizték meg testüket és lelküket, a halhatatlansághoz fognak kapcsolódni. De azok, akik igazságtalanok, szentségtelenek és szennyesek, így maradnak örökre. Egyetlen cselekedetet sem visznek akkor véghez hibájuk eltávolításáért és azért, hogy szent jellemet kapjanak. A Tisztító akkor nem folytatja tovább tisztítási folyamatát, hogy eltávolítsa bűneiket és gonoszágaikat. Mindezt a próba idején kell megtenni. Most van itt az ideje, hogy ezt a munkát elvégezze értünk. Különböző képességekkel fogjuk fel Isten igazságát, és miközben az igazság befolyása alatt állunk, Ő elvégzi értünk a munkát, amely szükséges ahhoz, hogy erkölcsi képességet adjon a dicsőség országára és a mennyei angyalok társaságára számára. Most Isten műhelyében élünk. Sokan vagyunk durva bányakövek. De ha kapaszkodunk Isten igazságába, az Ő befolyása finomítani fog. Ő felemel, és eltávolít belőlünk minden tökéletlenséget és minden bűnt. Ilyen módon elkészülünk meglátni Királyunkat teljes szépségében.[...] Milyen munkát kell itt elvégeznünk, mielőtt megkapnánk a halhatatlanságot? Testünket szentnek kell megtartanunk, és a lelkünket tisztán, hogy folt nélkül állhassunk a körülöttünk lévő romlottság közepette ezekben az utolsó napokban. Ebbe a munkába azonnal be kell állnunk, teljes szívvel és bölcs módon." (Bizonyágtételek, 2. kötet. Lásd még Az utolsó napok eseményei)

Az evangélium ezen alapelve, amely az utolsó napok keresztényeiben tükröződik, mindenütt jelen van Ellen White írásaiban. Például: „A jellem nem változtatható meg sem Krisztus eljövelekor, sem közvetlen az ember halála előtt. A jellemnek ebben az életben kell megformálódni.” (Bizonyágtételek a pásztoroknak)

Ha valaki Ellen White írásaiban kutat, a Nagy küzdelem témája ott van - rendszerezi, integrálja és specifikálja az igazságot az évszázadok óta összegyűlt tévedések halmazából.

Amit hisz az ember a hit általi megigazulásról, az engesztelésről, a krisztológiáról vagy az eszkatológiáról, az mind befolyásolja azt, amit hisz más koncepciókról. Valójában mindegyik

kapcsolódik egymáshoz, és a Nagy küzdelem témájából egy alapelv indul: a bűnösök helyreállítása, hogy olyan emberekké váljanak, akik biztonságosan megmenthetők.

A Nagy küzdelem témája nemcsak megment bennünket az elmúlt évszázadok teológiai hibáitól, hanem üzenetet kínál az egyháznak és a világnak, amely utat mutat azok számára, akik mentális biztonságot és érzelmi bizonyosságot keresnek. A Nagy küzdelem témája nem olyan fogalom, amit valaki kigondolt; ez egy régi igazság, amely "jelen igazsággá" vált, amelyet Isten egy alázatos és engedelmes asszonyra bízott, az Ő hírnökére, az utolsó napokra.

[1] A kéziratot a „Review and Herald” című újságban tették közzé két egymást követő számban, az 1977. évben, február 24. és március 3.